

Títol: La veritat dels cargols

Autor: Daniel Mayor Isaac

No hi ha cargols a Jabalya. Però aquella bestiola, amb la seva espiral infinita i brillant, s'arrossegava per l'avantbraç nu. Haidar es va fixar que el cargol es paralitzava sobre les diminutes gotes de sang ja seca que clapejaven el braç de la seva mare. Va desenfocar la mirada, i va observar que la pell es tenyia lleument d'un blau que li va semblar, de manera inconscient, preciós. La seva germana, deu anys més gran que ell, intentava aixecar, amb la cara plena de llàgrimes groguenques per la pols, una amalgama de formigó i forjat retorçat, d'uns 800 quilos, que aixafava la meitat del cos de la seva mare.

Haidar es resistia a mirar el rostre de la seva mare. Va alçar la vista i va veure que la bata blanca estava esvinçada, però encara suportava la identificació de l'hospital Kamal Adwan sobre el seu pit dret.

-Dina, deixa això i acosta't- va balbotejar la dona.

La nena va relliscar amb les runes i va caure sobre el tors de la seva mare, quedant cara a cara.

-M'has de prometre que no cuidaràs del teu germà, que només li ensenyaràs a cuidar-se i a cuidar dels altres. La veritable guerra és cuidar de la vida.

La seva mare va pestanyejar lentament, amb el mateix compàs que una papallona assecant les seves ales al sol. Tot es va quedar en silenci, tot es va detenir, menys el cargol, que continuava escalant lentament sobre el cos inert.